

[Lasse Budtz]

synes selvfølgelig, at vores er smukke og bedst formuleret, men de er jo helt klart tæt op ad hinanden.

Men jeg vil gerne sige en enkelt ting, som ligger lidt på linje med det, hr. Bjørn Elmquist sagde. Vi synes ligesom f.eks. SF og VS, som står for den anden dagsorden, at menneskerettighederne krænktes hver dag i Tyrkiet, det skal der ikke være tvivl om. Men over for systemet er det måske alligevel rimeligere at holde sig til vores formulering, fordi der i VS' og SFs dagsorden står, at de fundamentale menneskerettigheder krænktes, og faktisk er det jo det, vi skal have undersøgt gennem den sag, der kører for øjeblikket. Jeg erkender, at det er kun en nuance, der er til forskel, men det var altså den lille nuance, jeg gerne ville påpege.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Jeg føler blot trang til at sige tak til hr. Bjørn Elmquist, for det er nemlig så rigtigt, som det blev sagt, at vi ikke hjælper dem i Tyrkiet, der er kommet i klemme, ved at udelukke Tyrkiet fra Europarådet og den slags ting. Det var netop det, jeg påpegede i mit indlæg. Tak for hr. Bjørn Elmquists indlæg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Lasse Budtz (S) (se foran)

vedtoges med 66 stemmer mod 4 (FP); 49 (KF, V, CD og KrF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Pelle Voigt (SF) og Albrechtsen (VS) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 16:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af fly- og forstærkningsaftalerne.

Af Albrechtsen (VS) og Anne Grete Holmsgård (VS).
(Fremsat 15/2 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg vil straks sige, at regeringen ikke kan støtte det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af fly- og forstærkningsaftalerne. Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at fastslå nogle kendsgerninger med hensyn til allierede forstærkninger, og det er formentlig også nødvendigt, at jeg knytter enkelte kommentarer til de omfattende bemærkninger til beslutningsforslaget.

Danmarks medlemskab af NATO har fra sin start været begrundet i en erkendelse af, at forsvaret af Danmark ikke kan foregå isoleret, eftersom vort lands evne til at stille et tilstrækkeligt forsvar på benene ikke antages at kunne slå til over for den formodede angribers styrke. Danmark har derfor baseret sin sikkerhed på den gensidige bistandsforpligtelse, som fremgår af artikel 5 i den nordatlantiske traktat. Danmark har afpasset sit forsvar til NATOs strategi om afskrækkelse gennem et permanent militært beredskab og samarbejdet inden for NATOs integrerede forsvar.

Da skiftende danske regeringer ikke har ønsket at underbygge afskrækkelsen ved varig stationering af allierede tropper, har man i stedet søgt at bidrage hertil ved evnen til at modtage og give støtte til forstærkninger. Der er ikke tvivl om, at medlemskabet af alliancen og forudsætningen om tilførsel af forstærkninger har haft en modererende virkning også på forsvarsbudgettets størrelse. Dansk forsvar har således til stadighed baseret sin planlægning på, at allierede forstærkninger i en given situation kan blive tilført landet. Et bredt flertal i folketinget har gennem tiderne støttet denne forudsætning, som senest har fundet udtryk i forsvarsudvalgets betænkning af 29. april 1982 over forslagene til de nuværende forsvarslove.

I betænkningen anførte et flertal i udvalget, at forsvaret skal have en sådan størrelse og sammensætning og forsvarsplanerne tilrettelægges således, at det til enhver tid bedst muligt kan sikre, at de forstærkninger, der